

I den lyriske stafetten vil vi at kolleger skal dele stemninger, tanker og assosiasjoner rundt et dikt som har betydd noe for dem, enten i arbeidet eller i livet ellers. Den som skriver får i oppdrag å utfordre en etterfølger. Slik kan mange kolleger få anledning til å ytre seg i lyrikkspalten.

Velkommen og lykke till! Tove Rutle – lagleder

Din ungdom

*Din ungdom er gitt deg til odel og eie...
Du skal ikke høre den bort,
men være den tro, så den åker du pløyer
kan gro når din gjerning er gjort.*

*Den er ikke evig. Du kan ikke vente
bestandig å eie dens ild.
Men kjemper du for den, og er du den verdig,
så blir den – så lenge du vil.*

*Din ungdom er skatten du aldri kan øde
om ikke du låser den ned.
I krevende strid vil den tindre og funkle
– men smuldre i ørkesløs fred.*

*Du kan ikke spare på ungdommens krefter
og ha dem til senere år. Men bruker du dem,
skal du kjenne de vokser
evinnelig, vår etter vår.*

*Når roper en verden: Vi trenger ditt hjerte,
din evne, ditt brennende sinn!
Og fikk du din ungdom til odel og eie,
så bruk den – . Sett kreftene inn!*

ARNE PAASCHE AASEN

«Ikke spar deg». Dette rådet hørte jeg en mor gi sin datter i en konfirmasjonstale. Mer velkjent å høre fra helsepersonell og omgivelser er råd som: «Sett grenser». «Spar på kreftene». «Ikke slit deg ut».

Hva gjør vi fastleger?

I min hverdag opplever jeg at det ikke er realistisk å tenke på at jeg skal spare på kreftene, og de fleste kolleger kjenner seg vel igjen i dette. Likevel trøster og bærer vi. Vi beskytter og dytter på våre pasienter og gir dem råd- stikk i strid med Arne Paache Aasens dikt.

Rett før jul var jeg i begravelse til min onkel som nesten nådde alderen 93 år. Han engasjerte seg i samfunnsliv og politikk, ble brukt til rådgiver og holdt innlegg og taler helt til det siste. Han sparte seg ikke – var heldig, hadde brukbar helse og god forstand, men hans liv hadde også hatt mange bratte bakker og dype stup. Hva er hemmeligheten til å orke og holde på?

Jeg må ofte ta i meg selv å tenke: Astri, du må være profesjonell – og ikke undre deg over at den som «bare» er sliten mener de kvalifiserer for sykemelding og helsehjelp.

Forskjellen er at de som oppsøker oss leger, faktisk føler seg hemmet i funksjons- evne på en eller annen måte, og at jeg er så heldig å føle meg frisk, og glede meg over jobben og tilværelsen her og nå.

Kunsten med å ikke spare kreftene, er vel blant annet å ha krefter å ta av. At en er i balanse og får påfyll. En må være i stand til å fylle på med glede, humor og opplevelser, fag og arbeid. Fastlegejobben gir og tar – og vi sparer oss ikke. Så får vi være glad for at også vi har en god fastlege når det buttrer...

Stafettpippen videre gir jeg til min gode kollega borte i gangen – Astrid Jølstad.

Hilsen fra
ASTRI DOLVA

